

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

A man and a woman are standing in a field of tall grass at sunset. The man is on the left, wearing a light-colored button-down shirt and dark pants, looking towards the woman. The woman is on the right, wearing a denim jacket and a white skirt, holding a wide-brimmed hat over her head. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The background shows a line of trees under a cloudy sky.

ÜKSILDANE
KAUBOI

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Lonesome Cowboy
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning igasugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01406422
ISBN 978-9949-82-848-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ÜKS

GRADY oli öde korduvalt hoiatanud. Ta oli Savannah'le öelnud, et kummituslinn on ohtlik, et see on üks rahutuks tegev koht. Vend kordas talle ikka ja jälle, et ta seda otsima ei läheks. Kõik need aastad *oligi* Savannah sellest eemale hoidnud. Aga mida rohkem vend teda manitses, seda rohkem ta veendus, et peab selle üles otsima. Kui mitte millegi muu, siis rooside pärast. Roosid olid Savannah' kirg – eriti vanad roosid, mis olid istutatud enne 1867. aastat, ja mida praegu võis leida enamasti kalmistutelt ja mahajäetud majade juurest.

Just rooside pärast eiras ta Grady nõuannet ja asus unustusse vajunud linna otsima.

Pärast kuuenädalasi otsinguid, mille käigus oli ta rännanud Texase karmil mägisel maastikul algul autoga, siis ratsa ja lõpuks jalgsi, ilma kaardita ning peaaegu olematu infoga, oli ta selle üles leidnud. Linna nimi oli Bitter End. See oli imeplik nimi, aga mitte imelikum kui linn ise.

Ükskõik kui vihaseks Grady tema teost teada saades saab, oli see riski väärt. Kindlasti poleks see tal esimene kord

vanemale vennale vastu hakata. Samuti ei jää see viimaseks. Grady tundus kogu maailma raskust oma õlgadel kandvat ega naeratanud enam peaaegu üldse. Ta oli samavõrra vali ja nõudlik kui Savannah vaikne ja äge. Aga kangekaelsuse poolest oli ta vennale võrdväärne vastane.

Auto spidomeetrit vaadates vajutas ta gaasipedaali vastu põrandat, kuigi tavaliselt polnud tal kombeks kihutada. Kuid tal oli suurem võimalus Grady viha eest pääseda, kui ta jõudis koju tagasi enne, kui Grady talutööde juurest naasis. Mitte et ta oleks venna viha *kartnud*, aga ta eelistas sellest hoiduda.

Langevate veiselihahindade ja teiste suure karjafarmi pidamise raskuste tõttu oli vend viimasel ajal väga tihti vihane. Lisaks maadlesid nad Richardi tõttu endiselt laenu ja rahaliste raskustega.

Savannah sundis end mitte mõtlema kuue aasta tagustele õnnetutele sündmustele. Juba mõlema vanema kaotamine kohutava õnnetuse tagajärjel oli piisavalt valus, aga Savannah kartis, et venna reeturlikkus, mis oli sellele peatselt järgnenud, muudab nad igaveseks kibestunuks.

„Oh, Richard,“ sosistas ta, kui auto mööda käänulist teed edasi kihutas. Seda valu, mida vend oli talle ja Gradye põhjustanud, polnud isegi armastus võimeline kunagi täielikult parandama.

Grady oli nende vanemate traagilisest surmast ja Richardi reetmisest möödunud aastate jooksul muutunud. Rahaasjad ja muud mured olid teda nii palju kurnanud ning piinanud, et naine ei tundnud teda enam peaaegu äragi. Pelgalt kangekaelsuse ja kontimurdva tööga oli tal õnnestunud saavutada võimatu. Ta oli Kollase Roosi rantšo päästnud, aga see oli maks-

nud kohutavat hinda. Grady oli ohverdanud iseenda ja oma nooruse, et hoida kinni maast, mille nende vanavanavanaisa oli asustanud varsti pärast kodusõda või põhja agressioonisõda, nagu nende lõunaosariiklasest vanaema seda nimetas.

Savannah oli tahtnud rahaasjades aidata, sest lõppude lõpuks oli tal ju ikkagi kolledžiharidus. Tal poleks olnud raske kooli tagasi minna, et läbida õpetaja kutsetunnistuse saamiseks vajalikud kursused. Promise'i kooli juhatus oli korduvalt kuulutanud, et vajab abiõpetajaid, ja mõne aasta pärast pidi vabanema täistööajaga töökoht. Grady aga ei tahtnud sellest kuuldagi. Tal oli õde Kollases Roosis vaja ja Savannah leppis sellega. Ta tegeles põhiliselt paberitöoga, tegi süüa, koristas maja ja hoolitses aia eest. Ta oli andunud roosikasvatusele, hakanud kitsi pidama ja hoolitses aeg-ajalt orvuks jäänud või hüljatud vasikate eest. Kuue aastaga oli ta asjad korda saanud ja elas päris hästi, aga ta tundis ikka, et ei teinud Gradyga võrreldes piisavalt palju.

Tema soov panustada pere rahaasjadesse oli ajendanud teda asutama rooside postimüügiäri, aga kuigi Grady oli tema plaanid viisakalt ära kuulanud, polnud ta neid julgustanud. Tema väike ettevõtte oli hakanud juba kasumit tooma ja Savannah oli selle üle väga uhke. Viimastel kuudel oli ta veetnud õhtud kataloogi kallal töötades.

Savannah' arvates oleks Grady pidanud abielluma ja pere looma. Kolmekümne viie aastasena oli ta juba palju vanem kui enamik mehi pereellu astudes. Ilmselt oleks ta seda juba ammu teinudki, kui poleks pidanud kogu oma aega rantšole pühendama. Naine kartis, et juba võis olla liiga hilja ja vend ei pruugigi kunagi abielluda. Savannah ise oli juba ammu loo-

bunud igasugusest lootusest abielluda ja lapsi saada. Tema emainstinkte pidid rahuldama loomad, ütles ta endale irooniliselt. Ta oli oma viimasel sünnipäeval saanud kolmekümne ühe aastaseks ja polnud enam viimased neli või viis aastat kellegagi kohtamas käinud. Ta peaaegu ei mõelnudki enam suhte loomisele. Mehed ei mõistnud tema vaikset loomust ega hinnanud tema tugevust või õrna hinge. Sel polnud enam tähtsust. Ta oli oma eluga rahul. Ta oli õppinud rõõmu tundma väikestest asjadest – lillede ilust, loomade kiindumusest ja korras kodu mugavusest.

Käänulist teed ääristasid õitsvad punased pintsilililled, sinised lupiinid ja roosad priimulad. Savannah armastas kevadet. Õhk lõhnas soojade ilmade ja uue elu järele. Grady ja Wiley, palgatud abiline, kes oli olnud koos nendega nii palju aastaid, et oli pigem pereliige kui töödejuhataja, olid võtnud sel nädalal vastu juba neljateistkümne vasika sünni ja ootasid lähipäevil nendele lisa.

Savannah vaatas kella ja lootis, et Grady jääb sel pärastlõunal kauemaks või muidu satub ta raevu, eriti kui teada saab, kus õde oli käinud.

Ohates keeras ta tuttavasse kurvi ja märkas kraavi äärde pargitud tühja lahtise kastiga sõiduautot. Savannah ei teadnud, kelle auto see on, mis oli juba iseenesest ebaharilik. Inimesed, kes seda piirkonda ei tundnud, tavaliselt sissesõidetud teedest nii kaugele ei sattunud.

Masina paremad päevad olid möödas. Selle värv oli kohutavalt pleekinud ja küljel olev suur mõlk paljastas koha, millesse rooste oli närinud alustassisuuruse augu. Kuna auto oli jäetud niimoodi kahekümne nelja kilomeetri kaugusele lin-

nast ja kõigest muust, ei saanud Savannah jätta mõtlemata, ega siin midagi juhtunud polnud. Kui tal poleks kiire olnud, oleks ta kinni pidanud ja asja uurinud.

Mõned kilomeetrid edasi sai ta oma küsimusele vastuse, kui nägi teel üht sadulat kandvat kauboid. Isegi nii kaugelt oli näha, kui väsinud mees oli. Ta tundus üht külge hoidvat ja lonkas märgatavalt. Naise auto mürinat kuulates ajas ta end rohkem sirgu, nihutas sadula paremini õlale ja tõstis pöidla püsti.

Savannah polnud kunagi oma elus ühtki hääletajat peale võtnud, aga see mees, kes oli inimasustusest kilomeetrite kaugusel ja kõndis pealegi linnast eemale, pidi küll rampväsinud olema.

Savannah keeras teepervele ja jättis auto seisma. Ta avas ukse ja ronis välja. „Kas see seal teeservas on teie auto?”

„Jah, proua,” vastas mees viisakalt. Ta oli pikk, lihaseline ja naise arvates umbes temaealine. Tema Stetsoni kauboikaabu puhkas madalal kulmul, varjates nägu pärastlõunase päikese eest. Kui mees tervituseks sõrmedega kaabuserva puudutas, nägi naine, et tema silmad olid helesinised. „Oleksin küüdi eest väga tänulik.”

Kuigi Savannah oli peatunud, lõi ta kõhklema, teadmata, mida edasi teha. „Ma ei lähe linna poole.”

„Oleksin tänulik ükskõik kui kaugele sõidutamise eest. Teie auto on ainus, mida ma siin rohkem kui kahe tunni jooksul näinud olen.” Mees naeratas väsinult. „Lootsin leida mõne rantšo, et sealt helistada, aga pole veel ühtegi näinud.”

Ilmselt ei adunud mees, et ta läks Promise'ist kogu aeg kaugemale. „Ma elan siit umbes kuusteist kilomeetrit edasi.” Silmi käega päikese eest varjates osutas naine Kollase Roosi poole. Temaga kaasatulek viiks mehe ainult kaugemale sellest kohast,

kuhu tal vaja minna oli. Naine kavatses seda juba seletama hakata, aga sai siis aru, et mees oli väsinud ja valudes ning polnud ilmselt juba tunde, kui mitte päevi, korralikult söönud. Gradyle see ei meeldiks, aga... Ta tõrjus mõtte venna raevust eemale.

„Kui tahate, võite ööseks töölistmajja ööbima jääda ja ma sõidutan teid hommikul linna.”

Savannah nägi, et tema pakkumine üllatas meest, sest too tegi korraks suured silmad. „See on teist väga lahke, proua.”

See, et mees Savannah't prouaks nimetas, pani teda end veidra ja vanamoodsana tundma. Seda ta ilmselt oligi. Ta teadis ilma ütlematagi, et nägi oma east vanem välja. Tavaliselt kandis ta pigem pikki kleite kui palju moodsamaid särke ja teksasid. Ema oli soovitanud tal seda teha, öeldes, et tema pikale ja peenikesele kehale sobisid kleidid. Ta oli harjunud neis töötama, sidudes majapidamistöøde ajaks põlle ette. Tema paksud, sirged ja heledad juuksed ulatusid seljal pea-aegu vööni. Grady oli teda naljatades kuuekümnendate lill-lapseks nimetanud ja mõnes mõttes ta ju meenutaski hipit.

„Mina olen on Savannah Weston.”

„Laredo Smith.” Mees puudutas uuesti kaabuserva.

„Meeldiv tutvuda,” lausus naine häbeliku naeratusega. „Laredo on ebatavaline nimi.”

Mees muigas, nagu oleks tegemist juba tuttava kommentaariga. „Olen kuulnud jah.” Ta upitas sadula õlal kõrgemale ja lisas: „Mu eesnimi on Matthew, aga kui ma laps olin ja me Texasest ära kolisime, tahtsin midagi sellest kaasa võtta. Sellest päevast alates reageerisin ma ainult nimele Laredo. Pärast kõiki neid aastaid ma isegi ei tea enam, kes see Matthew selline on, aga Laredo... see sobib mulle hästi ja ma olen sellega rahul.”